

Glosa notabilis.

Quam pulchra tabernacula tua

Jacob et tetoria tua isrl. hec em ppō Num. xxij. describit
 quā ad hui⁹ libelli materiā nō merito applicare pposui in
 hic modū. Qm̄ sicut iacob multax gētiū miferat. ita huius
 opusculi textualis auctor alexā. multox i grāmaticā pfi-
 cere volētū i scientiā acq̄sitiōib⁹ sollicit⁹ amore paterno genitor erexit
 Vocant em̄ ad intuitū tabernaculoꝝ ist⁹ ppendij: qd̄ mira pulchritudine
 resplendet. Sicut em̄ in tabernacul⁹ varie sunt distinctiōes ptiū cōma-
 tarū in figur⁹ multiplicis atq; vari⁹ coloris supinducta pictura: ita varia
 in hoc cōtenta sunt opuscula: vt textuales expositiōes cū sententijs et mul-
 tis dubitatiōibus summe vtilibus Inuēta qdē sunt tentoria ad quietē ho-
 minū i calore sol⁹ aut frigus inhabitatoꝝ. Cōiuncte itaq; sunt h̄ varie cuz
 argumētis posite replere. ex quarū solutiōibus calorē disputantiū mitiga-
 re q̄s pōt obiectis satisfaciendo argumētis: aut frigiditatē quorūdā pigro-
 rū ex tedio pficere nolentiū p argumētōrū obiectionē fugare Ecce pulchri-
 tudinē tabernaculoꝝ Jacob ex q̄ finalit̄ ad eternū candō: is lunē puenire
 conātur scolares et mgr̄i. Quapropter satis debuit decous picturā existi-
 mo: in xpianā religionis gremio p h̄tū exerta exercitari et p̄stituti finis
 et nō vane holm̄ laud⁹ eē audas p̄muloꝝ anias. Quicqd̄ em̄ pulchritudis
 existit aut boni in actib⁹: ex sine oib⁹ ordinē ponēti fore asserit ille fabula
 rū cōpositor discret⁹ Esopus: inquit. Quicqd̄ agas p̄uēter agas: et res-
 pice finē. Cui alludit perlin⁹ in q̄ta satyra: vite p̄bitatē humane disses-
 rens hac serie Discite o miseri et causas cognoscite rerū. Quidq; sumus et
 quoniam futuri gignimur ordo. Quis datus aut merc̄ q̄ mollis flexus et
 vnde. Quis modus argenti: qd̄ phas optare: quid aspar. Utile nummus
 habet: patrie charitq; p̄pinqs. Quāti largiri decet: quē te deus esse iussit
 Et humana qua parte locatus ē in re. i. quē viuendi modū iuxta sui stat⁹
 decentiam ordinavit Volēs itaq; o alumne tibi p̄stiture finē et vtilitatem
 h̄ art⁹ q̄ ad alias p̄cedas: quero. Utrū h̄ scēde partē Alexā dri nob̄ scia sit
 necessaria. Dōm̄ q̄ sic Cui⁹ p̄ma ratio ē. Illa scia est nobis necessaria per
 quā cōgrue loq̄ discimus: et incōgruitatez vitam⁹. Sz h̄mōi est scia h̄ scēde
 partis: ergo ipsa est nobis necessaria. Maior patet: qz necessitas sumit ex
 pte finis. Sz talis est cōgrua locutio hui⁹ doctrine. Minor patet: qz in hac
 pte docet formare oratiōes simpliciter congruas figuratiuas et ipedimētales
 q̄ sunt in grāmaticoz vñ Relique vero tāq; p̄hibite abijciunt Scōda ratio
 est. Illa scia est necessaria p quā rerū oim̄ habitudinē essentialē et acciden-
 talē cognoscere possumus. Sz hoc facit noticia huius scie: er go est necessa-
 ria. Maior patet: quia per illorū cognitionē vitamus multas deceptiones
 fm̄ quas crederem⁹ aliquid essentialit̄ alicui cōuenire quod sibi conuenit
 accidentaliter et ecduerso. Sed minor patet: qz hic docet de veritate rez-
 gūinis partiū orationis que diuersificant fm̄ alias et alias habitudines
 dictionis regentis ad dictionē rectā: que nō possunt cognosci: nisi cog-
 nitis rebus significatis in q̄bus sunt ille habitudines: sicut in istis exemplis
 Aula regis: manus petri. Tertia ratio est: illa scientia est necessaria per
 quā instrumentum ad eliciendū perfectā sententiam ex varijs scripturis. Sz
 hoc fit per istam scientiam: ergo est necessaria. Maior patet qz ppter hoc
 scripta relinquant vt priora dei et hom̄ facta intelligamus et memoria te-
 neam⁹. Minor p̄: qz ista est scietia docet ordinare p̄structibilia p̄ q̄rū de-
 bitū ordinē finalit̄ recta elicit̄ scia. Sz in cōtrariū mo arguit. Ista scia
 non est nobis necessaria. Probatur: qz hoc non est nobis necessarium iuz q̄
 viuere possumus: sed sine ista scietia viuere possumus: ergo nō est necessa

Querit

Arguit

Secunde Partis.

ria. Minor patet de multis rusticis qui nō hnt eā. Solutio. Nō est simplr necessaria vt pbat argumētū ē tñ nobis necessaria ex suppositōe finis. s. ad qgrue loquēdū: sicut necessarius est equus ad illum finē qui ē equitare. Cōtra nō ē necessaria necessitate finis: q̄ solutio ē falsa. Ans pbat qz finis hominū ē eterna beatitudo lz illā possunt etiā acq̄rere rustici sicut z docti si ne ista scientia ergo rē: Dicendū qz nō est necessaria respectu cuius cunqz finis: sed solum ad illum finem qui est cōgrue loqui.

Cōtra Cōgrue locutiōes possunt fieri absqz noticia grāmāticē scie: q̄ rē Ans patet q̄ illis causidicis qui loquūtur corā iudicibus in causis laicorū q̄ nō loquētes qgrue pdunt suas causas sue ptis. Dōm qz hoc facit p ar tē grāmāticē naturalis et fm cōsuetudinē nō aut scientialiter et artificio se vt tradit hec scientia. Pro cuius introductione ponitur hoc thēma.

Butyrz & mel comedet puer vt sciāt

reprobare malum et eligere bonū. Esaie. viij. Quāuis ista verba fm intentionē ipsius pphete euangelice pfectionis viri tantimodo sunt relata ad parvulum christum de purissima virgine Maria incarnati ob salutē miserorum: tñ ex eius cōuenientia fm naturā assumptā ad hominū filios eā nō sine magna idoneitate applicare possuz ad ppositū cū iudeis post eius natiuitatē in terris cōuersatus iuxta pueroz similitudinē (lz excellenti) mores suos gestis pegerit: iuxta verbū Ln. ij. scriptū. Et iesus p̄ficiebat sapientia z etate z grā apud deū z hoies Ad qd̄ iuuenū sc̄ho lariū ibecillitatē i p̄ma pte doctriā lz tenue p modū lactis nutritā p vocabulorū in varijs expositionibz cognitionē sc̄be ptis expositionē alit̄ incitare conat̄ suz hac rōne (fm Uersorū. iij. Metaph. dicētē) mor: Qui bñ sciunt terminorū sc̄ctiōes sunt ppe videre verū. Ex q̄ quidē lacte hoim studio expm̄ butyrz z p̄rouer. xij. Qui asit fortiter premit vbera ad eliciedū lac expm̄ butyrz rē lacti: vt p̄torio p̄ncipio p̄unctū. Qd̄ etiā diuersis herbarū species ex tortoz venena repellit. In cui⁹ rei signū qd̄a hoies p̄dūū seu cenā termi nādo panē butyro limitū comedūt. Itē puulozū in genū ignozatē veneno et sordibz deturpatū p vocabulorū noticiā ex diuersorū doctoz lacte. i. sc̄ctiōis collectā in p̄tibz p modulo elucidari supra desiderioz feruore abū danti q̄ aqua nesciēte imūdicijz lauari petebāt Iud. v. Aquā potenti lac dedit z in phiala p̄ncipiū. i. puulozū in genū obtulit q̄s de hinc melle tāqz dulciou cibo circa secūde ptis expositionē fouere curari Qm̄ sicut apū volatu floribus odouferis colligit mel atqz in apiario varijs cannar in sano distinctionibz deducit. Ita post ethimologie (q̄ florid⁹ fmo interpretat) exp̄ditionē aliquālē in sc̄be ptis apiario multe doctoz oratōes et sc̄ctiōes nate sunt modice p̄fectoz ad meliora deprecantiuz affectū mira sup mell floz dulcedinē suauitate alliciētes. Tum ex sententiarū bonitate. Tum ex figurarū grāmāticāū pulchritudie Tum ex vario regiminū habitudie cōstructibiliū ordinatiōe atqz impedimētaliū orationū difficultate. Ex q̄rū cognitūde refecti incongruitatis malū reprobare incipiāt et bonū cōgruitatis eligere: vt de petra melle saturorum facies in sermonuz p̄olatione exordinata partitiozationis cōbinatiōe nō cōfundentur: dū ppendēs coz sc̄z intellectus et affectus (quibus in opus rōnalis creatura necessario p̄greditur euz p̄fatis liquoribus ab inficicia lozū fuerūt) ab altiora tendāt Job. xij. Lanabam pedes meos butyro z petra fundebat mihi riuos olei Quia aut̄ fm Aristo. et cōmentatoz tertio celi et mundi: non omnes de scientiarū riuolis per eundē modū pot̄r: aut em̄ p̄pter diuersaz cōsuetudinē aut cōplexionis aletatē: aut paucitatē instructionis et diligentie: le

Glosa notabilis

nia est quibuslibet granioribus? (vt sere a iocis. i. grania minus difficilibus mixta dulcius arridiant) comiscui: vt demonstrabit dicendorum ordo intentionum? Post cuius in istis mouetur talis questio.

Dubitat.

¶ Dubitat pmo. Vtrum sit vtile et necessarium mouere ordinatas dubitationes in scientiarum inquisitionibus? Vtrum qd sic ad habendam veritatem noticiam: vt patet per philosophum. iij. Metaphysicorum. dicente. Necessario est inquisita sciam nos aggredi: de quibus dubitare oportet. Res est: quod nullus potest accedere ad aliquem terminum cuius cognitio est via procedendi ad illum terminum. Sed dubia habent se per modum viae ad cognitionem veritatis: vt motus ad suum terminum: sicut et cetera. Et ideo non dubitans in duplicem errorem incidit scilicet viae et termini: qui si a casu ad terminum peruenit nescit se illum inuenisse.

Arguit

¶ Arguitur. Nullum necessarium ex contingenti inferri: vt patet primo posteriorum. Sed omnis noticia scientifica est necessaria: dubitationes vero contingentes: sicut ex dubitationibus non acquiritur veritatis notitia. Vtrum qd veritas scientiarum non dependet ex contingentibus secundum suam naturam et causaliter: sed solum ex parte cognoscentis: qui per contingentiam in necessariis noticiam introducit.

Querit

¶ Querit scdo. Quid est ars ex quo docet hic de arte grammaticae scientie? Vtrum qd ars est collectio plurimorum preceptorum ad vnum finem tendentium: et ita dicitur ab arte ars are: quod artat nos suis preceptis et regulis sic quod verbum personale de venis ponere in oratione vt habeat nominatiuum per suo supposito et cetera.

Arguit

¶ Arguit. Ars et scientia sunt distincti habitus secundum Aristoteli. vi. Ethicorum. Sed noticia in secunda parte tradita est scientia: sicut non potest esse ars. Vtrum qd ista noticia secunde prius est ars generaliter accepta: de qua dictum est. Sed non est ars capiendi causa specialiter secundum intentionem argumenti: quod tunc ars esse recta ratio rerum factibilium a nobis: quales non considerat grammatica.

Querit

¶ Querit tertio. Quomodo diuiditur ars. Solum. Diuiditur in septem artes liberales scilicet in grammaticam: quae docet cognoscere et incognoscere. In logicam: quae docet verum a falso discernere. In rhetoricam quae docet oratione suo persuadere. In musicam quae docet cantare. In arithmetica: quae docet numerare. In geometria quae docet potestatem in rebus. Et in astronomia quae docet cursus celorum et naturam siderum. vnde. Grammatica loquitur: dia vero docet. rhes. verba colorat. Musica canit. arithmetica numerat. geometria ponderat. astro. colit astra.

Arguit

¶ Arguitur. Omnis diuisio debet esse bimembrius. Sed ista est plurium membrorum ergo et cetera. Dicendum quod ad bimembriem est reducibilis sic: quod omnis ars liberalis vel est realis vel rationalis vt patebit in logicis.

Replia

¶ Contra. Non est ad bimembriem reducibilis: sicut solutio est falsa. Ans probatur: quod quum vnum reducat ad alterum tunc vnum cessat esse. Sed species scientiarum proprie sunt ergo et cetera. Dicendum quod non dicitur vnum reduci ad alterum quasi fiat ipsius sed sic quod habeat ad ipsum ordinem maiorem unitatis in alio magis communi sicut species in genere sunt vnum: tamen in se sunt semper distincte.

Querit

¶ Querit quomodo diffinitur grammatica. Dicendum quod sic diffinitur. Grammatica est scientia docens nos recte scribere recte scripta recte intelligere: recte intellecta recte componere: recte composita debito modo pronuntiare. Alie vero eius diffinitiones patent in opusculo prime partis.

Arguit

¶ Arguit. Ista diffinitio est mala. Probatur quod partes diffinitiones debent essentialiter conuenire diffinito: sed recte scribere et cetera. accidit grammaticae scientie: ergo et cetera. Solum. Argumentum loquitur de diffinitione essentiali: sed ista est accidentalis.

Querit

¶ Contra: ergo non est bona. Probatur: quia notificatio debet esse prius illo quod per ipsum notificatur: sed accidentia sunt semper posteriora: ergo et cetera. Solutio. Sunt priora quo ad nos: licet non secundum naturam: et hoc sufficit.

Querit

¶ Queritur. quot sunt species seu partes grammaticae scientie. Solutio. sicut et typographia: orthographia: ethimologia: bysintetica et psodia. Orthographia

De regimine Nominatiui.

est que docet nos recte scribere. i. recte syllabicare: vt charitas significās amorē per h scribitur ad differentiā illius nois caritas a careo: qđ signū car caritātā de qua diuersi sunt libelli: sed scipius inter oēs est iohannes tortellius. Ethimologia docet recte intelligere accidentia partiū oratiōis. s. gñā et declinatiōes noim. pñ oim et pñcipioꝝ ⁊ cōiunctiōes verboꝝ sñ diuersa tpa. Prosodia vero docet debite pñficiare dictiōes i pñis medijs ⁊ vltimis syllab; d q̄ i tertia ⁊ q̄ta ptib; determinat. S; dyasthetica (de qua ē h ad ppositū) docet nos cōponere dictiōes ad inuicē pgrue seu figuratiue aut impedimentaliter. ¶ Arguitur. Nō sunt q̄tuor ptes grāmatice s; p̄dictas esse falsum. Añs probatur: qz nullum simplex potest habere partes Sed grāmatica est scientia seu forma que ē simplex: s; rē. Solo. Licet forma simplex nō pōt habere partes integrales: tñ pōt habere partes subiectiuas seu obiectiuas. ¶ Contra. habet tres ptes integrales: qz ē de lris et syllab; q̄ sunt ptes integrales dictiōis et de dictiōib; q̄ sunt partes integrales oratiōis. Solo. habet ptes integrales obiectiuas: sed nō essentialit̄ et intrinsece q̄ ad eius entitatis cōpositionē debent concurrere. ¶ Querit̄. Utrū noticia in sc̄da parte tradita sit scientia. Solutio. sic: qz ad verā sciētiā tria requirūt̄ sñ Aristotelē pmo posterior. s. subiectū passio ⁊ dignitas: sed ista tria habet noticia sc̄de partis: s; est vera scientia. Passio em̄ huius libri est pgruū et incōgruū. Subiectū est vox litterata sñ articulationē secundā. Dignitas est vox significatiua ad placitū cuius ptes separate aliquid significant. Et format̄ sic demonstratio. Omnis oratio significatiua ad placitū (cuius ptes separate aliquid significant) ē pgrua seu incōgrua Sed vtrū ista articulata articulationē sc̄da ē hñōi er go rē. ¶ Querit̄. qđ est subiectū sc̄de ptis. Solutio. sñ quosdā est pars orationis ad aliā partē referibilis sñ q̄ hñōi. Vel dicendū q̄ est vox litterata articulata articulationē secundā. Vox aut̄ litterata dicit̄ que pōt scribi litteris et syllabis vt deus angelus et homo et ex opposito dicit̄ vox illata vt sunt voces significatiue naturaliter apud logicū: sicut est gemitus infirmoꝝ p̄me intentionaliter captum. Et dicitur articulationē secundā (que ē cōbinatio vnius partis orationis cum alia sub debita proportione modorum significandi de qua magis infra patebit) ppter articulationē primā q̄ est p̄ma impositio vocis ad significandū cū modis significandi essentialib; ⁊ accidentialib; de qua patuit in prima parte. ¶ Queritur quorū condiciones requirūt̄ur ad hoc q̄ aliquid est subiectum. Dicendum q̄ tres. p̄ma est q̄ sit aliquid communissimū principaliter in illa scientia consideratum. Secunda est q̄ non excedat metas illius scientie: ita scz q̄ non fiāt mentio de ipso in alia scientia sñ eandem rationem. quia tunc due sciētie efficerentur vna scientia: ex eo q̄ scientie capiunt distinctionem ab obiectis vt p̄ p̄ Aristo. p̄mo posterior. Tertia condicio est q̄ omnia in tali scientia considerata habent ordinē ad ipsum sic q̄ fiat adequatum subiectum scientie. ¶ Arguitur nullum complexum potest esse subiectū Sed vox litterata articulata articulationē secundā est complexū: er go rē. Maior patet: qz subiectū habet definitionē q̄ est mediū demonstrandi passionē de ipso Minor p̄z er natura articulationē secundē. Solo. Articulatio secundā intentionalit̄ et sñ suā significationē est incōplexū: licet stet et supponat pro complexo sicut pro ista oratione: homo studet: et similibus. ¶ Contra. Articulatio secundā intentionalit̄ captū est cōplexū. qz cōponitur et plurib; partibus orationis significatiuis. Sicut vna pars orationis ad aliam partē referibilis. Dicendum q̄ illa omnia circūquāt̄ vñū qđ est ibi subiectū: cuius nomē non est nobis impositum. ¶ Contra. Illud nō potest esse subiectum: qz vnum accidens nō potest habere diuersa subiecta

Arguit

Replica

Querit

Querit

Arguit

Replica.

Glosa outabilis.

- Nota.** sed subiectū huius scientie est anima: ergo non parforationis rē. Solutio Anima est subiectum inbellionis Sed parforationis est subiectum attributionis. ¶ Notandum q̄ subiectum capitur o:to modis. vñ. Obiectum verba positum sub cui quod inheret. Quod prius est copula proprium logica: liter infra. Que simul ars heret: his sunt subiecta quaterna.
- Querit** ¶ Queritur. Quomodo diuiditur hec scientia grāmatalis. Solo. in grāmaticam p̄ceptiuā: p̄missiuā: et phibitiuam. p̄ceptiuā ē illa que tractat de orationibus simpliciter cōgruis vt deus regnabit in eternum.
- Arguitur.** ¶ Arguit. p̄cepte ē actus rationalis creature: ergo hoc nō conuenit scie grāmatali. Solo. cōuenit sibi per figuram que dicitur prosopopeia.
- Replia.** ¶ Contra. p̄cipere pertinet ad superiores. Sed grammatica est infima scientiarum ergo nō potest alicui p̄cipere. Solutio. Nō p̄cipit alijs scientijs sed dat p̄cepta illis qui volunt ea recte vti. Sed grāmatica p̄missiuā est que tractat de orationibus figuratiue cōgruis: que et docet figuris venusto et breui sermone loqui: vt ego petrus carmina dicto. p̄phibitua est illa que tractat de orationibus incōgruis seu nobis phibit: vt pars erant bellare expediri. Sub q̄: cōprehenduntur Aleotheica antitheica et solocismis cum earum speciebus ad quos omnes orationes reducuntur in quibus vna pars ab alia regitur.
- Dubitat.** ¶ Queritur quotuplex est regimē. Solutio. triplex scz. Naturale: ciuile sine politicum et grāmaticale. Regimē naturale est quo superiora gubernant et regunt hec inferiora generabilia et corruptibilia. Unde phus primo Methexoz dicit Oportet hunc mundum esse contiguū la rationibus superioribus vt tota eius virtus inde gubernetur. Regimen politicum est q̄ dominus regit populum sibi subiectum vel simile quoddam ei commissus. Sed regimē grāmaticale ē in quo vna dictio coartat aliam vt slet in certo casu. Et illud sic diffinitur Regimen grāmaticale est coartatio dictionis casualis in certo casu: ita q̄ in alia sub eodem sensu stare non possit: vt amo iohannē ibi hoc verbum amo coartat illam dictionem iohannē stare in actō et nō in alio casu. Et dicit horant (sub eodē sensu) qz variatio sensu sine incōueniētia casus pōt mutari: vt in hac oratiōe vto: iohānis libro
- Arguit** ¶ Arguit fm Aristo. primo Metaphysice Opus sapiētis est regere s; grāmatica nō dicit sapiētia: qz nō est v̄ altissimis causis: ergo rē. Dicendū q̄ nō cōsiderat p̄imas causas simpliciter: s; bene cōsiderat p̄mas causas in scia grāmatali et pro tanto habet aliquā participationē cum sapientia.
- Replia** ¶ Cōtra. p̄ia p̄incipia cōsiderantur in p̄ima parte quēadmodū sunt vocabula que sunt orationis p̄incipia: s; rē. Solutio. hic nō considerantur p̄ima p̄incipia simpliciter: quia dicuntur talia quibus omnino nihil ē prius: quale ē illud. De quolibet est affirmatio vel negatio: de nullo vero simul et illud spectat ad metaphysicum. Sed grāmatica considerat orationis que sunt nomen et verbum et relique partes orationis rē.
- Querit** ¶ Querit. Quotuplex ē regimē grāmaticale. Solo. duplex. scz. actiuum et passiuū. Actiuū ē quo vna dictio coartat aliaz vt slet in certo casu: quod tenet se ex parte dictionis regentis in ordine ad dictionē rectā. Sed regimē passiuū est quo vna dictio regitur ab alia in certo casu: qd p̄ncipalit attenditur ex parte dictionis recte in ordine ad dictionē regentem.
- Querit** ¶ Queritur. Quid ē regere Dicendū q̄ diffinitio illius facit ter potest elici ex dictis quia regere ē coartare dictionē casualē ad standū in determina to casu ita q̄ in alio sub sensu identitate stare nō posset: vt in p̄cedentib; clare demōstratū est. ¶ Querit. Quid ē erigere. Solo. Est vnā dictionem ad se trahere ad aliam propter eius confusionem tollendam: hoc est quādo vna dictio in sua significatione petit specificari per aliam: et illud op̄

De regimine Nominatiui.

gere reperitur semper in dictione regente que est confusa et specificare reperitur in dictione recta que est determinata semper respectu dictionis regentis quam determinat et specificat.

Queritur: quid est determinare. **Solutio.** Determinare cōiter sumptū est cōfusionem alicuius cōstructibil' specificare et reperitur in omni dictione recta. Sed determinare proprie sumptum est actum verbi explanare quod solum cōuenit aduerbijs: vt patet ex eorū generali diffinitione.

Queritur quomodo hec tria erigere determinare et regere differūt. **Solutio.** Differunt sicut superius et inferius: hoc est sicut magis commune et minus commune. **Erigere** et determinare sunt superius ad regere: quia in omni oratione cōgrua simpliciter aut permissiue sunt erigere et determinare: quia ibi ē vna dictio cōfusa et alie dictionis cōfusionem determinās. In dictione significante confuse est erigere et in dictione illam confusio nem tollente est determinare. Sed regere non reperitur in omni oratione quia non est inter adiectiuum et suum substantiuum que spectant ad idēz nec inter relatiuum et suum antecedens.

Queritur quid est deseruire. **Solo.** Est p̄positionē casuale suum ad actū verbi reuoluerē: vt vado ad domum. Et illud deseruire solummodo reperitur inter p̄positionem et suum casuale: de quibus postea dicitur.

Queritur quot conditiones requiruntur ad dictionem regentem. **Solutio:** due prima est: q̄ dictio regens significet confuse et dependens et cūpiens determinari per aliam. s. per dictionem rectam. Secunda conditio est potestas coartandi dictionem rectam in determinato casu et illa vis nihil aliud est q̄ quidam modus significandi respectiuus qui pro sui specificatione requirenda respicit determinatum casum.

Querit quot conditōes requiritur ad dictionē rectā. **dicendūz** q̄ due prima ē specificatio quia dictio recta habz specificare et determinare dictionē regentē auferēdo eius confusione. Secunda conditio ē q̄ dictio recta sit pars casualis et debet esse talis casus qualem dictio regēs p̄ se requirit.

Querit quot sunt parteforationis que solū regūt. **Solutio.** Tres: scz verbum: aduerbium et p̄positio. vñ flousta Nūq̄ regūt verbū tm̄ vel p̄positiuā. Et q̄dā simul his aduerbia consociabis. Et ideo solū dicunt regere qz duo in se cōtinent q̄ sunt ad regimē necessaria. Unū vero ē dependētia et aliud ē potestas coartandi dictionē casualem. Et ideo nō regunt: qz nō sunt partes casuales et capitur ibi regere communiter: put. s. se extendit etiam ad deseruire qd̄ proprie cōuenit p̄positionibus.

Querit quot sunt parteforationis que solum regunt. **Solutio** Sunt tm̄ due scilicet nomen proprium et pronomen. vñ. Tantum pronomen regitur proprium quoq̄ nomen. Si sint predicta propua virtute retēta. Et iō solum regūtur: quia specificant dictionem regentem et sunt dictiones casuales. Et ideo non regunt: quia determinate et sine dependētia significant: quia nomen p̄p̄iū vni soli cōuenit et p̄nomē loco p̄p̄iū nominis ponitur et certam significat personam. Et licet p̄p̄ia nomina regant aliqñ casuz: vt valida sampsonis et similiter pronomina: vt hec volucrum canit hoc est per subintellectionem nominis appellatiui.

Queritur. Quot sunt parteforationis que regunt et que reguntur. **Solutio.** Tantū due: scilicet nomen appellatiue qualitatie et participiū. vñ de flousta. Nomen commune vel participans dat vtrūq̄. Anlā ducis: due aule: paruis honore carenti.

Querit. quot sūt p̄foratōis q̄ hec regūt nec regunt. **Solo** Tantū due. s. cōiunctio et interiectio. vñ. Interiectio coniūgēsq̄ carebit vtrōq̄. Cūbi potēdū q̄ iniectio (vt ipotat mēt' affectū absolute) nō f̄git casuz vult vt

Glosa notabilis

- Florista.** Sz capiat improprie ⁊ sub stute aliena inq̄tū importat mentis affectū p̄ modū doloris vel gaudiū vel alterius passionis alicui acq̄sibilis, sic bene regit casum significantē illū cui talis passio acquiritur. ¶ **Arguitur.** Nulla p̄forationis est que possit regere aliquē casum. ergo ⁊c. Ans̄ probat. qz fm̄ Aristo. intellectu ⁊ ratione vigentes alioꝝ dñi sunt ⁊ rectores: sed nulla p̄forationis habet intellectū: ergo nō pōt regere aliquē casum. **Solutio.** Una p̄foratōis pōt bñ regere aliā. nō intellectualiter s̄ grāmaticaliter. qz vna dictio pōt coartare aliā ad stādū in aliquo determinato casu: vt patet ex dictis. ¶ **Contra.** Una p̄forationis nō pōt regere aliā grāmaticaliter. gilla solutio min⁹ vera. Ans̄ pbat̄ dicendo. nomen p̄nomen verbū adverbū ⁊c. Ibi oēs p̄foratōis ponunt. tñ ibi nulla regit aliā **Solutio.** hoc verū est fm̄ actū. tamen fm̄ aptitudinem pōt regere dictio nem sibi proportionatam in modis significandi
- Arguit** ¶ **Contra:** non regunt fm̄ aptitudinem: ergo ⁊c. Ans̄ p̄batur: qz aptitudo est vniuersaliū: sed non omnes p̄forationis sunt vniuersalia ergo ⁊c. Minor paret de syncathegoreumatibus. **Solutio.** habent modum vniuersaliū. ⁊ hoc sufficit. Alia autē argumenta que p̄nt contra quāsdā questiones hic motas fieri referuari pōt ad sua determinata loca in quib⁹ ea abundantur p̄ ipsius materie intelligētia ponā: iuxta tñ inuenūtilitatē.
- Replica**
- Replica**